

PETR KYLIÁN

UNITED LOSERS
aneb
Muži na pokraji naděje

argo

Petr Kylián
UNITED LOSERS aneb Muži na pokraji naděje

Grafická úprava a sazba Daniela Danielová.
Obálku vytvořilo studio BUNKR s použitím
autorského loga Petra Kyliána.

Odpovědný redaktor Miloš Urban.
Korektury Marie Černá.

Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00, Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2023 jako svou 5174. publikaci.
Vytiskla Tiskárna PROTISK.
Vydání první.

ISBN 978-80-257-4071-2

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas
Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
Tel.: 226 519 383
E-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském
internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

I. DÍL

Vtom zazvonil zvonek. Byt ožil staromódním zvukem, jaký umí vytvořit jen kovová palička, když prudce tluče o kovový zvon, až to udělá nesmírně iritující táhlé crrrr.

To bude Flori, pomyslel si a vstal. Byl to Protěž. Bylo to jednoduché. Buď, anebo. Bedřich Motyčka víc kamarádů ani neměl. A pokud měl, viděl se s nimi pololetně, takže je za přátele nepovažoval. Byli to zrádci a k tomu ženatí. Z těchto i jiných důvodů se s Bedřichem často stýkali pouze právě tito dva lidé, Protěž a Flori. Ten první s ním sdílel romantickou lásku k armádě a válce a ten druhý ke chmelu.

Protěž vešel, ani se nerozhlédl, nebylo ani po čem. V bytě to vypadalo, jako by se nájemník dávno odstěhoval a nechal tu pouze věci, kterých se chtěl zbavit. Kuchyni vévodila stará lednice se samolepkami „Mnoho soupeřů, jedna nenávist“, „Vlka nezajímá, co si ovce myslí“ a „Ultras Pardubice“. Sekundoval jí kovový dvojdřez plný špinavého nádobí a lahví, v hlavním zastoupení Tullamore Dew a Hanácká třicetsedma. Ve větším a jediném dalším pokoji by nově příchozího nejspíš upoutal pouze velký, černě nasprejovaný nápis WAR na protější zdi. Na podlaze byl zátěžový šedý koberec, v rohu dýchová skříň z dřevotřísky bez jednoho dveňního křídla a tenoučký pletený přehoz místo postele. Protěže neupoutal ani nápis na zdi, aby také jo, když byl majitelem tohoto holobytečku a sám nápis nasprejoval a sám také splácel hypotéku, která se potáhne jeho khaki životem jako červená stuha zodpovědnosti až k důchodovému věku. Ostatně dvě svoje největší potěšení, sex a hazard, provozoval také hlavně sám. Položil maskáčový batoh a hned spustil.

„Tak mi řekla, ať si jako seženu nějakou Viagru, když mi nestojí,“ frkne Protěž směrem k o hlavu většímu Bedřichovi. Jejich holé hlavy byly také to jediné, co měli oba podobné. Zatímco Bedřich byl spíše bledý, Protěž pro svou sytě snědou pleť, černé uhrančivé oči a obočí ve tvaru letící vrány vypadal jako Albánek, nebo dokonce Paštun. Bedřich sám vzezření spíše semitského ho však znal odmala a také oba jeho zcela bílé rodiče, a tak mu bylo Protěže vlastně jen trochu líto. V armádním skladu mu nikdo neřekl jinak než Bejrút. Sem se postupně po degradaci propadl, protože podle ostatních poněkud zbaběle odmítl jet na misi vyvážet latríny.

„Nemoh jsem se přiznat, že jsem včera pětkrát honil, tak jsem jí řek, že jí koupim rotoped.“ Uchechtne se.

Bedřich udiveně zvedl obočí.

„Jako, ať zhubne, ne,“ rozesmál se Protěž, zatímco vytahoval z batohu dvoulitrovku Braníku.

„Ha! Dobrý, ty kluku jeden vopálená,“ rozchechtá se Bedřich. „High five!“ Chce si plácnout, ale na poslední chvíli uhne.

„Anebo raději, low five,“ stáhne ruku níž dlaní vzhůru, „je to přeci jen tvoje tlustá holka.“ Zašklebí se znovu, trochu závistivěji.

„Jasně, je to hrošík, ale na to moje šukání,“ mávne nad tím rukou Protěž, kterému se tak mimo armádní sklad říká, poněvadž se jmenuje Matěj Prokeš.

„A tos jí vážně řek? S tím rotopedem,“ zvedne oči Bedřich a oči mu kurážně planou.

„Ne, ale chtěl jsem,“ uhne pohledem Protěž a rychle stočí řeč jinam.

„Jak se ti líbil ten novej Churchill? Na ČSFD to dost ztrhali,“ sedne si v maskáčích do tureckého sedu a nabídne Bedřichovy pivo.

„Je to slátanina. Byla to moje *Nejtemnější hodina*, teda dvě. A ten černochoch v metru!“ zalomí Bedřich rukama, „každý přece ví, že černoši přišli do Británie až po válce a pak nejvíc za Thatcherový.“

„No nejvíc asi za Blaira,“ upřesní Protěž.

„Divím se, že moh dejchat,“ zamyslí se Bedřich. „Byl vraženej Clintonovi v prdeli až po vohryzek.“

„Jo, jo. Lidi se dneska nezajímaj o historii,“ dodá věčně nedostudovaný historik Protěž, zatímco se zájmem listuje rok starým vydáním časopisu *Válka*, které našel na podlaze.

„Příště chci před filmem varování, kolik v něm bylo samoúčelně použito černochochů,“ zvedne Bedřich hlas.

„Víš, jak se tomu teď říká?“ přisadí si ještě.

„Jak?“ olízne se zvědavě Protěž.

„Blackwashing,“ mlaskne slastně Bedřich.

2. března 2019

11:22

Dvě štíhlé nohy v podkolenkách a krátké upnuté sukni mu ukradly modré oči a vlekly je až k rohu, kde zahnuly a zmizely z dohledu. V tento památný den, kdy Vladimír Remek odlétl jako první a pravděpodobně poslední občan vlasti do vesmíru, si Karel Florián v lehkém odrazu skla vrátnice všiml, že se tváří jako idiot, narovnal se a vrátil se ke knize, kterou se snažil číst.

Po minutě bloudění očima po stránce tu černou tlustou knihu *Do hlubin noci s nešťastným povzdechem* sklapne a vstane. Sebere ze stolu sáčky na odpadky a vydá se na pánkové záchody. Zavře se v kabince a vytáhne mobil. Jediným

pohybem dá zrychlenou volbu na youporn.com a rozepne si poklopec. Po devíti minutách vyjde celý zrudlý a zrovna se potká u umyvadel se zástupcem ředitele, který právě vchází.

„Dobrý den, Karle,“ pozdraví neformálně, protože jsou moderní nonkonformní soukromá střední škola, kde si na formality nepotrpí a která se vyznačuje svobodným přístupem učitelů a studentů, což v překladu zejména znamená, že nemůžete jako pedagog nikoho vyhodit, protože by rodiče přestali platit školné.

„Dobrý den, Františku,“ odpoví ledabyle a jakoby nic si myje ruku od semene.

„Nejste nějaký zchvácený, Karle?“ zeptá se zástupce spíše ze slušnosti než z opravdového zájmu.

„No, je toho dneska hodně, pořád nějaký lítání a honění a teď prej, že je tady plnej koš, a vidíte, není.“ Zamává plastovými sáčky, jako kdyby to vysvětlovalo vše, povzdechne si a rázně vykročí z toalet.

Karel Florián, všem znám jako Flori, se vrátil do své skleněné kukaně a chvíli se v zrcadle snažil zkrotit blondřaté neposedné kučery. Nakonec to vzdal, což vzhledem k tomu, že se dva týdny neholil, nemělo na vzhled jinak celkem pohledného, ale zanedbaného čtyřicátníka žádný podstatný vliv. Skončila výuka a grafickou odbornou školou se začaly prohánět mladé predátorky v krátkých sukních, upnutých džínách, s výstřihy i těsnými roláky, na hlavách culičky, drdoly, copánky, dredy nebo jen tak volně, což měl Flori nejraději. Vzpomněl si na Viktorku a dobrou minutu zíral na ústřední topení. Ze záseku ho vyrušil až dotaz jakéhosi mladého hejska na učebnu 13 B.

„První patro,“ odsekl Flori. Jakmile se ruch na chodbě rozlije zpět do učeben nebo ven na ulici, nalije si Flori roztřesenou

rukou na uklidněnou z krabice džus s vodkou. Potřebuje se trochu zrelaxovat po té přehlídce čvachtajících, škemrajících, mokvajících a sténajících představ, do kterých mu kroutila a deformovala studentky jeho vlastní již tak dost bizarní fantazie, přiživovaná čtyřikrát denně pornem. Na vodce je vynikající, že když si dáte jídlo s římským kmínem nebo česnekem, nikdo nemá šanci zjistit, že už v sobě něco máte. Tenhle trik zjistil už jako hradní průvodce během studií etnologie. Lidé ucítí česnek, udržují uctivou vzdálenost, dotazy rychle utichnou a honem do další komnaty.

K okénku přichází učitelka dějin designu 19. a 20. století s ustaraným výrazem, což ještě nemusí nic znamenat, neboť tento výraz neodkládá ani při pravidelném měsíčním sexu se svým manželem, a pokud sama ví, zmizel pouze jednou jedinkrát, a to během porodu. Flori, bývalý cestovatel, bývalý pedagog, bývalý malíř a bývalý básník, v současnosti vrátný, si povzdechl.

„Ahoj Karle, jak se máš?“ zeptá se tolik ustaraně, že to asi něco znamenat bude.

„Asi dobře, Beáto,“ odpoví nezúčastněně Flori, spokojeně růžolící, jak mu vodka udělala na tvářích zdravíčka.

„Je mi to tak líto, Karle, já to pořád nechápu,“ zakrouť hlavou nabarvenou na zářící měď, jak udává výrobce.

„Jak jsem ti řekl, potřeboval jsem si odpočinout od výuky, bylo toho na mě hodně,“ řekne netečně a snaží se dýchat jinam, pokud by kuskus s římským kmínem na kari přece jen nezabral.

„A jak se ti to tu zdá?“ zeptá se ustaraně a nakukuje dovnitř, jako by čekala, že bude mít na podlaze pro pobavení alespoň bleší cirkus nebo štěně bernardýna, co ho tahá za nohavici.

„Jo, dobré, útulné, je tu teplo,“ rozhlédne se vlastně za poslední tři dny poprvé pořádně Flori po své nové úřadovně.

V levém rohu je pavučina, prasklina na stropě mu z neznámých důvodů připomene Strom života a kovová kartotéka zase obvodního lékaře, kam chodil jako dítě.

„No, Karle, už budu muset jít, vyzvedávám Boženku z kroužku. Tak se měj,“ zamrká soustrastně očima.

„Kolik vlastně Božce je?“ zeptá se ještě, pamatuje si ji jako krásnou veselou holčičku, velice nepodobnou mamince.

„Třináct,“ řekne a pak si to uvědomí a zašpitne, „víš, jak je to tady teď samý vrahoun a pedofil.“

„Ne, to nevím, přibyli nějací noví?“ popíchne ji Flori v dobrém třikrát destilovaném rozmaru.

Beáta se na něj podívá a na chvíli dokáže ustaraný výraz prohloubit v ještě ustaranější. „Vím, ty jsi takový šprýmař, Karle, ale já to vidím jasně,“ položila jako důkaz ruku s prostým prstýnkem na pultík před sklem. „Všechna krása se vytrácí, Karle, vše je na jedno použití, snad již i lidé. Je doba plastová, žádná estetika, design a ladnost ani v architektuře, ani v chování lidí.“

2. března 2019

11:23

„Každý to má jinak těžké, ale nikdo to nemá lehčí než ti ostatní,“ vybavil si nasprejované moudro ze zdi poblíž Venice Beach. Nadechl se.

„Tady nemůžu sedět,“ snažil se o rozhodný tón, který byl však podloudně nalomen vzrůstajícím zoufalstvím.

„Ukažte mi prosím vaši letenku, pane. Ale to je vaše místo, Mr. Duchacek,“ odpoví stroze odkvetlá letuška.

Zatracené letecké společnosti, zatracená letadla a zatracené mrňavé sedačky, pomyslí si. Nesnášel létání, ne že by se bál létat, ale letištní kontroly ho stresovaly. Nebylo se čemu divit, měl u sebe větší výběr léků a drog než lékárna v Inglewoodu.

„Zatím se prosím posad'te, já se k vám hned vrátím,“ rozhodne a otočí se s profesionálním úsměvem.

Zůstal stát v uličce letadla a okénkem nevráživě pozoroval ranveje letiště v L. A. Trup Boeingu jako by se zmenšoval. Nasupeně hleděl na své místo 23 B, jen jednu řadu od vysněného nouzového východu. Prostřední koženková sedačka se choulila mezi drobným starým Asiatem se staromódním konfuciánským knírem a opravdu kyprou Afroameričankou, která si spokojeně četla *US Weekly*. Její mocná levá paže se zlatými hodinkami svévolně přetékala na jeho místo a područka se jen marně snažila zastavit tu masu.

Velice opatrně až akrobaticky se vsoukal na své místo. Bohužel levá strana pásu vězela hluboko pod mohutným pozadím nacpaným do leopardích legín; jejich majitelka se zrovna otřásala řehtavým smíchem.

Nedokázal ho vyprostit, žena měla sluchátka s hudbou a on znovu rozhodně vstal.

„Okamžitě si sedněte!“ vyzvala ho již opravdu rázně zkušená letuška, která prožila krásné časy, když Lufthansa byla chloubou poválečného Německa a nyní dožívala v American Airlines.

„Nebudu zde sedět,“ založil vzdorně ruce.

„A proč, pane?“ letušce pomalu docházela strojená laskavost.

„*Because, I am black, yup, bro?*“ ozve se melodický hlas černošky, která si mezitím zvědavě sundala sluchátka.

„Tak to není, to mi je jedno,“ bránil se pětatřicátník.

„Podívejte, já jsem Němka a nestrpím žádné takové narážky a rozhodně tu nebudu poslouchat vaše xenofobní řeči, pane.“

„To je naprosto absurdní. Co to je za nesmysl? To řekla ona. Ať je klidně modrá jako Avatar, například on je žlutý a je mi to úplně fuk,“ ukáže na Asiata a rozhodí teatrálně rukama.

„Line 23, security problem, please come!“ Vyštěkla do vysílačky stewardka. Za pár vteřin dorazil snědý mužík, který nezapřel italský původ. Co mu chybělo do výšky, to měl do šíře ramenou a hrudníku.

„Nějaký problém, pane?“ mrkl a bylo vidět, jak moc touží, aby problém nastal.

„Zaplatil jsem si za celou sedačku a mám polovinu,“ ukázal pětatřicátník v brýlích bezradně na svou sedačku. „Jen mi dejte jiné místo, prosím,“ sepal podvědomě ruce.

„You're a rasist!“ naznačila rozměrná dáma odplivnutí, zatímco Asiat tiše vyluštil další sudoku.

„Je mi líto, všechna místa v ekonomické třídě jsou obsazena,“ poznamenala pohřebně blondětatá letuška.

„'cause I'm black, sure,“ vložila se do toho černoška a šťouchla ho srolovaným *US Weekly* do břicha. Byl obvykle klidný, ale to šťouchnutí ho dostalo. Nevydržel to.

„Ne, je to proto, že jste příšerně tlustá!“

Na nekorektně dlouhou vteřinu vše ztichlo, anebo mu to tak připadalo. Zmlkla snad i klimatizace.

Malý Ital ho pevně sevřel za rameno, až to zabořelo.

„Mám svá práva, ten muž mě uráží, dám tě k soudu, ty bílý prase! Vedle týhle zrůdy z Ku klux klanu sedět nebudu,“ snažila se dotčená žena vstát, ale marně, protože ji zradilo pozadí zapasované mezi područky.

„Nedotýkejte se mě,“ ohradil se pětatřicátník a prskal,

náznak jeho dvojité brady se zaleskl potem, její trojité vole se chvělo a jejich oči se střetly.

„Přestaňte být agresivní, nebo vás dám eskortovat. Ukažte mi palubní lístek prosím.“ Bezpečnostní pracovník mu vytrhl z ruky palubní vstupenku, zatímco se její majitel v červeném svetru se sobím mládětem, které mělo parůžky obtočené vánočními světýlky, snažil trochu uklidnit.

„Miroslav Duchacek?“

„Chci jen doletět domů za rodinou a přáteli, mám rozlučku se svobodou, budu se ženit, víte?“ žadonil Mirek, který pro své vypoulené oči a kulatou hlavu připomínal želvu. Mrkl na strážce pořádku a stydlivě se usmál jako osmnáctiletá dívka, když si kupuje ve slevě sadu sto padesáti kusů Durex Ultra Thin. Mužská solidarita, jak to již bývá, zabrala a stisk povolil.

„Vy se tady té dámě ihned omluvíte za narážky na její původ a necháme to být.“ Řekl uvolněně Italoameričan, ale bylo vidět, že to myslí vážně.

Letuška mezitím pomáhala afroamerickou dámu vyprostit z čelistí zákeřných opěrek.

Rozhlédl se, incident nezůstal bez povšimnutí a většina cestujících ho nevráživě či pobaveně sledovala.

„Omlouvám se,“ řekl potichu.

„Nahlas, prosím,“ zahromoval výchovně Italoameričan „Předtím jste taky mluvil nahlas.“

„Omlouvám se!“ zvýšil hlas a začal se červenat spíše bezmocným vztekem nežli studem.

Afroameričanka si odfrkla a rozhořčeně odcházela bokem uličkou. Poslední, co zaslechl, byl uklidňující hlas letušky, jak říká: „Je mi to opravdu líto, naše letecká společnost vám tuto újmu bude kompenzovat tím, že poletíte bez příplatku byznys třídou, ano?“

Pak se rozeřvaly motory a on si lehce otřeseně sedl na své místo.

Číňanoameričan sedící vedle vyluštil další obzvláště složité sudoku.

3. března 2019

6:00

Bedřich se vzbudil přesně v 6:00, jak byl zvyklý z dob, kdy ještě pracoval na směny v továrně, aby pomohl zahltit svět čínskými autorádií. Šel tam po vyhazovu z IT firmy, kvůli stalkingu kolegyně, jenom na brigádu v krizi 2008, a zdržel se pět let. Jednoho dne však jako hrdý člověk s titulem Dis. nevydržel útlak vedoucího směny Martina Pácala.

Vedoucí směny Pácal byl výkvětem vši lidské pitomosti, kterou Bedřich opovrhoval. Martin byl jedináček z chudé rodiny, kde otec byl hloupý s měkkou výchovou a matka tlustá zlá žena se sklony k neustálému kontrolování, obviňování a sebelítosti. Stal se tak výkladní skříň disciplín trpělivosti a blbosti. Nemyslí se tím natvrdo, jako když má někdo dlouhé vedení. Zde je myšlena pitomost tak zákeřně spojená s vědomím vlastní důležitosti a neomylnosti téměř papežského rozměru, až šlo o unikátní projev zmrdivosti. Samo sebou Martin v továrně dobře prosperoval. Dotáhl to z brigádníka až na, jak sám říkal, „šéfa dne“. Za odměnu a také nejspíš proto, že se ztrojnásobil počet výpovědí na denní směně, byl poslán velet skladu. Sklad si okamžitě zamiloval, ty táhlé uličky a regály jako podle pravítka, kde mělo všechno všecičko své místo. Zbožňoval ten rozlehlý prostor i přesto, že se navzdory veškeré snaze nebyl schopen naučit

jezdit s ještěrkou, a to ani přes vynucené soukromé hodiny skladníka Jara ze Slovenska. Často byl na pracovišti ještě dříve než ostatní a procházel se tam a zpět a dělal si jen tak pro radost zápisky, kdy kdo přišel. Měl na to tabulky a modrou a červenou propisku. Jeho rozkazy a dotazy se staly legendárními. „Dejte to tam nebo sem! Počkej na tamtoho, on pošle toho druhýho! Dojdeš tam, víš kam? Přesuňte to někam jinam. Kam to neseš, pitomče? Když není místo, tak si ho udělám, ne? Dejte tam na sebe všechny, sem povídal! Kdo tam dal všechny? To si někdo zacvaká. Jestli se nepřiznáte, zapíšu tam celou směnu.“

Měl tak špatnou prostorovou představivost, že sám autem parkoval vždycky jen tam, kde bylo místo na auta dvě. Jakmile se parkoviště zaplnilo, lítal na konci směny po asfaltu a prosil Ukrajince a Mongoly z jiných směn, zda by mu nevyjeli, že není zvyklý na takový milimetry. Občas nikoho nesehnal a musel vyjet sám, což zabralo dobrou půlhodinu. Nakonec začal kvůli posměchu jezdit do práce vlakem a trolejbusem, což mu na náladě nepřidalo. Nasupenost si poté v přesných dávkách vyléval na skladnících ve skladu a kuchařkách v kantýně. Nakonec deprimovaný Motyka, jak začali Bedřichovi pro vrozený odpor k manuálním pracím říkat kolegové, odpověděl Martinovi na otázku: „To seš tak blbej, nebo drzej?“ pěstí.

Odcházel na padesát trojku, hrubé porušení pracovní kázně, ale s hlavou vztyčenou jako hrdina. Obdivován kolegy, plný naděje a optimismu. Místo památné tabule na tento čin snad postačí, že jím poprvé vyslovená přezdívká „Plácal“ se neprodleně ujala.

Odešel se znovunabytou energií. Do nové farchy nespěchal, pár měsíců počkal a jen slavil své vítězství, obvykle sedmi pivy. Pak mu došly prachy a začal se ucházet o různá místa.

Několikrát díky známým nebo vrozené inteligenci i úspěšně. Nikde ale nevydržel. Někde skončil na dohodu, jinde dostal rovnou vyhazov, a to z různých příčin, za kterými se však obvykle maskoval jediný čin. Skutek, který byl týdný promyšlen a připravován a pak znovu zavrhován, až se nakonec Bedřich odhodlal. Čin, kdy nějakou krásnou, později hezkou, a ještě později alespoň sympatickou kolegyni pozval na rande a ona odmítla. Načež si okamžitě vyslechla, co s o ní doopravdy myslí. Nyní již zcela objektivně, a to pěkně od plic.

Poté co ho nepřijala ani jeho milovaná armáda kvůli atopickému ekzému, navzdory tomu, že byl v roce 2000 bez problémů odveden i s vyrážkou, zahořkl na kariéru docela.

Od té doby Bedřich nepracoval nejdřív vůbec, k čemuž se rozhodl za plného vědomí. A později, když mu matka po třech letech taktně naznačila, že by se měl odstěhovat, jezdil nárazově po brigádách ve Francii a na fuškách při stavbách, aby zaplatil pivo a Protěžovi nájem.

Dneska ale zrovna nikam nejel, práci odmítl, aby mohl dopařit hru, která mu připomínala ztracené mládí plné nadějí – *Wolfenstein*.

Vstal, vyčistil si zuby, protože po sedmi pivech má člověk v hubě jak v márnici, a šel si zase lehnout. Stejně nebylo proč a kam vstávat, venku lilo, bohatí bohatli a ženský byly pořád stejný děvky.

3. března 2019

09:34

Na Letišti Václava Havla je celkem klid, venku jemně prší, teplota osm stupňů. Miroslav Ducháček má plat v amerických